Antal Balázs

A mészáros éjszakája

Az elkerülőúton félre kellett álljon. Az utolsó fékezésnél azt érezte, hogy az autó megáll, ő meg repül tovább, előre, testetlenül, a szélvédőn át ki a légüres térbe. Űrhajós, kötelék nélkül, zsibbadtra zselésedett érzékekkel. Mikor meglátta a kereszteződést a néptelennek tűnő mellékúttal, még csak tábla sem mutatta, hova vezet, kitette az irányjelzőt, rákanyarodott a keskeny, akácok árnyékolta betonsávra, kicsit még odébb gurult az elágazástól a széles kavicspadkák között, azután félrehúzódott és megállt. Levette a gyújtást, és azzal együtt a zene is elhallgatott. Rádőlt a kormányra. Az inge hidegen, csuromvizesen tapadt a hátára. Egy ideig csak ült, és azalatt kiszuszogta magát Kozák.

Megbánta, hogy átállt a nappali vezetésre. Csakhát aludni végképp képtelenség volt a hőségben. Ami napról napra egyre nyomasztóbb fülledtséget tolt a vízválasztók közötti széles medencébe. A szél forrón süvöltött át a síkon, felborzolva a zöld egymásra torlódó árnyalatait. Kozák levette a napszemüvegét és hunyorgott. Megtörülte a homlokát, kicsatolta magát, ivott. Reszketett a keze, úgy kellett beletolni a palackot a szájába. Kinyitotta az ajtót, a maradék, olyan, amilyen levegő egyből megszökött, és a helyére égető levegőtlenség áradt. Félrefordult az ülésben, hogy kitehesse a lábát az utastérből.

A mellékút másfél sáv felfestetlen bitumen a kukoricásban. Ami az egysornyi akácos mögött zörgött. Szállt a hetek óta tartó szikkadt szárazság pora, ahogy az elkerülőn felkavarta és aztán beverte róla a forgalom. Attól fakultak meg az egybefonódott, összegubancolódott fákon burjánzó levelek, amelyek az út szemközti oldalán a falra, meg a fal közepén a masszív deszkakapura bólogattak. Kozák, amíg a napszemüveget le nem vette, és ki nem fordult a kocsiból, nem látta, hogy házak is állnak ott. Egy legalábbis kellett hogy legyen a falon

meg a kapun túl. De ez is, meg az is akkora volt, hogy semmi sem látszott abból, mi lehet mögöttük.

Az utolsó csokija teljesen megolvadt, úgy kellett kinyalogatni a papírból. Még akkor is reszkető kézzel. Kiszállt, nem akarta összekenni az ülést. Lelötykölte a kezét egy kevés vízzel, aztán nekivetette a hátát a kocsinak, és kiitta a maradékot a palackból. Még az oldala is behorpadt a szokásos recsegéssel, olyan erővel próbálta az utolsó csöppeket kiszívni belőle.

Hogy kijárja a zsibbadást magából, elsétált a sűrűsödő árnyékba, amerre az akác szorosabban fogta közre az utat. Azalatt rágyújtott, és elszívott egy cigarettát. Elért egy kicsi hídig, rendes korlátja se volt, csak fehérre festett szegőkövei, alatta kákatenger, ami a rétet sárga meg zöld félre osztotta. Messze bent itt is, ott is tanyaházak romjai szikkadtak a perzselő levegőben. Onnét visszafelé már látszott az összenőtt cserjés és bozótos fölött lebegő, mediterrán cseréppel megrakott homlokzatból valamennyi a szomszédos parcellák ősdzsungelének túlsó oldalán. A mögött az élére állított hullámpalasor mögött, amely arról kerítette, a falhoz derékszögben idomulva. Elbarikádozott hacienda a puszta mélyén, magában. Mert több ház egyáltalán nem volt, csak az az egy. Ami mellé aztán ideépült nekik az elkerülő. Kozák remélte, hogy kamerájuk nincsen az út felé.

Felnyitotta a csomagtartót. Még evett volna. Ha lett volna valamije. De nem maradt vize se, nemhogy ennivalója. Már éppen visszaült volna az autóba, amikor meghallotta.

Elsőre azt hitte, kutya kaparja odatúl belülről azt a fakaput. De nem morgás vagy nyüszítés volt az a zörej mellett, hanem emberi motyogás. Amiből egyáltalán nem értett semmit. Egész addig, amíg meg nem ütötte a fülét, hogy Azsutá, meg hogy Vörog. Sokkal több szót ezeknél románul nem is nagyon ismert. Odébb az elkerülőn autók húztak el egymás után mind a két irányba. Erre senki sem kanyarodott. Délután két óra volt. Döglődő idő és dögletető hőség. Egy kicsit még várt, azután átvágott az aszfalton.

Elsőre úgy kezdte, Doamna, de mikor bentről románul felelt a hang, akkor inkább magyarra váltott. Asszonyom, itt vagyok! Bajba került? A másik oldalon akkor kicsit csend lett, aztán megint szavak és szavak. Asszonyom, tessék magyarul beszélni. Nustyu romanestye. Akkor azt mondta a hang, hogy Segítsen rajtam, kérem. Amiből Kozák megtudta, hogy jól értette a kocsijától a románt is. Be tud ereszt-

teni? Erre megint nyelvet váltva felelt. Vagy nem felelt. Kozák odament a kilincshez, de zárva volt. Be tud engedni? Nyissa ki a kaput, kérem! Vörog, kezdett bele, de nem tudta, a kaput hogy mondják. Halló! Megint románul válaszolt bentről a hang, de Kozák újra kihallotta belőle az azsutát meg a kéremet. Azt a román szavak között is magyarul.

Tompán hallatszott minden, a deszkakapu majdcsak olyan vastag lehetett, mint a fal. Még csak rés se nyílt az összeszorított lécek között. Hogyan segíthetek? Mi történt? Akkor a hang elhallgatott, majd azt kérdezte, Unde merdzse? Nem megyek sehova, mondta Kozák. Segíteni akarok.

Amikor egy ideje már nem válaszolt neki, hanem valami zaklatott monológba kezdett a maga nyelvén, Kozák elindult a fal mentén. A közelebbi sarok az útelágazás felé esett. A fal a derékszög után még jó darabon folytatódott, masszívan és kérlelhetetlenül. Nem látta a végét, csak azt, hogy rátűz a nap, és ezért semmi kedve nincs elindulni a hosszán valami olyasmiért, ami biztosan nincs is ott. Visszament a híd felé, a túloldali palánkhoz. Ott viszont az akác olyan sűrűn tenyészett, hogy be sem lehetett férkőzni közé. A fal meg a palánk mögötti és előtti növények egymásba gabalyodva kavarogtak odafönt. Nem akart fára mászni. Nem akarta bepiszkolni a ruháját.

Be tud ereszteni a kapun?, kérdezte, mikor visszaért a bejáróhoz. Túloldalt csend volt. Vagy hogy juthatok be? Akkor egy hosszú mondat, amiből csak a vörogot értette, és aztán még az ápát. Talán. Akkor lett biztos, amikor meghallotta magyarul is, hogy Víz. Nincs vizem, mondta, még a fejét is megrázta. De hozok. Be tudom adni valahol? Elmegyek és hozok. Még zörgetett. Még várt. Még mondogatta, hogy Halló! Halló!

Eltartott egy ideig, amíg vissza tudott sorolni a forgalomba az elkerülőúton. Az itt még jó darabon a fal mellett vezetett, de csak annyit látott az anyósülés felett átnézve, hogy a ház az egyre jobban púposodó töltésen áll az út mellett, és az a töltés elég hamar emelkedik meg annyira, hogy ne lehessen forgolódás nélkül odalátni. Forgolódni meg vezetés közben nem tűnt ajánlatosnak. Pedig a napszemüveget direkt azért nem tette föl, hogy szétlásson.

A körforgalomnál lefordult a település felé, amelyet a tábla kilométernyire jelzett. Hamarosan házak közé ért. A síkon végtelenségig

sorakozó egyforma nyereg- meg sátortetős kockák az út egyik oldalán. Messze föléjük magasodó víztorony. A másik oldalt kiszélesedő tér, parkoló. Rengeteg ember. Befordult.

A település nevét a táblán ugyan két nyelven is kiírták, de a nyüzsgő és forgalmas sokaságban csak azt az egy szót értette meg a sok feliratból, hogy Céllövölde. És ugyanannál a csiricsárén kivilágított bodegánál még azt, hogy Kávé. Mellette a körhintára persze minden további nélkül ráismert. Most éppen lógtak a láncai, és a láncok végén az ülések. Másik oldalt lapostetős épület, olyanforma, amilyenek a városok szélén a stop-shopok. Ahol egy nagy fagyitölcsér hirdette a fagyizót, kígyózó sor állt.

Kozák bezárta a gombbal a kocsiajtót, és odament a parkoló mögött a céllövöldéhez. Lüktettek a fényei, de a sugárzó napsütésben mindez nem sokat ért. Csak egyetlen ember állt a pult mögött, aki a Jó napot!-ra Jó napot!-tal felelt. És aki csak annyit kérdezett, hogy hosszú kávét kér-e vagy rövidet, és hogy cukrot vagy tejet kér-e. Kozák meg, amikor már a löttyöt kavargatta, azt kérdezte tőle, Van itt valami panzióféleség? Egy rendes magyar hely?

A szobában a bútorkárpit meg a padlószőnyeg fullasztóan tömény szagát keringette a régimódi ventilátor meg a friss porszívózás savanykás gépi fülledtségét. A recepciósnak azt mondta, hogy legkésőbb éjfélkor kijelentkezik, inkább még hamarabb, de úgy is ki kellett fizetnie a teljes napot. Amikor kiderült, hogy nincsen telefonja, akkor ráadásul előre. Készpénzben. Kártyám sincs amúgy, mondta Kozák. Legalább váltott lejt?, kérdezte a recepciós. Aztán amikor Kozák elkezdte leszámolni a göngyölegbe gyűrt kötegből, akkor a férfi azt kérdezte még a ruháját vizslatva, A légkondit is bemérik? Kozák ránézett. Hogy mérnék be? Vagy hallott valamit? A férfi elnevette magát. Csak hogy úgy leizzadt. Nem kapcsolom be, sokat fogyaszt, nem szeretem. És nem vagyok üldözési mániás. A recepciós bólintott. A szobában van?, kérdezte még Kozák. Légkondi, tette hozzá. A szobában nincs, mondta a recepciós. Vagyis csak olyan, ami lenyomozhatatlan. Az ilyesmivel nem illik viccelődni, mondta még neki Kozák.

A falakra, a bútorokra, a fürdőszoba csempéire kiragasztott meg kihelyezett feliratok románul, angolul, franciául és németül hirdették a tudnivalókat. Nyilván szabályokat meg útmutatókat. Valamihez. Behúzta a sötétítőket, de sötét helyett narancsvörös izzás lett. És por.

A ventilátor ezt is belekeverte a kárpitszagba. Ami olyan volt, mintha valami bundás kisállatot megpörköltek volna. Vagy csak a bundáját. Kitette az éjjeliszekrényre a kvarcóráját, aztán sokszor odanyúlt és benyomta a gombját, hogy a kijelzőn felvillanjon az idő. Elaludt, felébredt, elaludt és felébredt megint. Végül eltelt valahogy az izzasztó délután. Aztán az este is. Az izzás kihamvadt a sötétítő mögött. Valahogy éjszaka lett. Kiment a mosdóba a kék őrzőfénynél, és a csap alá tartott tenyeréből ivott. Még mindig fájt a feje. Kinyitotta az ablakot. Meleg jött be. Azután szúnyogok. Akkor aztán végképp felkelt.

Felöltözött és kiment az épületből, hogy elszívjon az udvarán egy cigarettát. Meg kellett kérje az éjszakai portást, ez már egy másik fickó volt, hogy kulcsolja ki az ajtót. Mert az csak úgy végignézte, hogy odamegy, és tesz a kilinccsel egy próbát. Ilyen rossz a környék?, kérdezte Kozák. Nem, egyáltalán nem rossz, mondta a portás. Már csak hogy kulcsra zárják. Ez egy jó környék. Az egész település biztonságos.

Még akkor is égtek a fények messze túl abban a parkolóban, amelyikben útbaigazítást kért. A körhinta magas építménye messzire látszott. Ha nagyon fülelt, valami olyasmit is hallott, ami lehalkított zene lehetett. A portás azalatt is bezárta az ajtót, amíg elszívta a cigit. És azalatt is, amíg visszament a szobába a kocsikulcsért, bár mondta neki, hogy csak fordulni fog. Ez a szabály, vonta meg a vállát a portás. A saját ajtaját is be kell zárnia, nem vállalunk felelősséget. Ki van függesztve a szobákban a szabályzat. Azt láttam, bólintott rá Kozák. Akkor tudja, nyugtázta a férfi. Sajnálom, rázta a fejét Kozák, De nem tudok külföldiül.

Felnyitotta a kocsi csomagtartóját, és előszedett belőle egy üres műanyag palackot. A portás vissza se ment a pult mögé, az ajtónál maradt, kikulcsolta neki. De Kozák visszafordult egy másik flakonért. Azalatt az éjszakás mégis visszament a pult mögé. Úgyhogy végül Kozáknak ott kellett álldogálni az ajtóban, kivárva, amíg a fickó felemeli a fejét a könyvéből és észreveszi, hogy beeressze. Odafent utoljára még megtöltötte vízzel a palackot, aztán fogta a táskáját, amibe már összecsomagolt és lement, és megint kinyittatta az ajtót a portással. Még egyszer visszajött, de már csak hogy leadja a kulcsot és végképp kijelentkezzék.

A település ki volt világítva, ahogy végighaladt rajta. Végül is még nem volt éjfél. Forgott a körhinta, és mikor mellé ért és leeresztette az ablakot, hallotta is a csattogó verklizenét. És aztán külön a vissz-

hangját. Aztán már csak a körforgalomnál látott fényeket. Az is úgy ki volt világítva, mint New Yorkban. A lámpák alatt rovarfelhők meg a sárga sugár derengése. Utána az elkerülőúton már egyedül a csupasz sötétség.

A háztető a lilásan derengő égből az a jó darabot kitakaró fekete sziluett volt, amelyen nem pislákoltak át a csillagok. Legalábbis annak, aki látta világosban. Lelassított, míg a fal mellett gurult. Semmi fény a túloldalon. Most jól látta, mert az ő oldalára esett, és a forgalomra se kellett figyelnie. Leeresztette elöl mind a két ablakot, és lassan, fülelve fordult le az elágazásnál. Napközben alig tudott visszasorolni, most meg már egy autó se járt. Úgyhogy mindössze annyit hallott, hogy a kavicsok ropognak a kocsi kerekei alatt.

Elhajtott a kapu meg a fal előtt, majd csak a hídnál állt meg. Belenézett az oldalsó tükörbe, és várt, amíg a fedélzeti lámpa ki nem aludt. Akkor fogta a palackot és kiszállt, és a kulcson a gombbal bezárta az autót maga után, és onnan ballagott vissza kezében a palackkal. Kabócák zümmögtek és csillagok sercegtek, meg a kukoricás csörgött. Könnyű szellő motozott a fák alatti folyosón. Mint valami alagútban. De a levegőben nehéz fülledtség úszott. Nyugtalan alvás verejtékéé. Frissen fűrészelt fáé, gyalult deszkáé. Üres, savanyú, keserű, sűrű kávéé. A bozótos némán és szurtosan állt az út szélén, és az a valami a levegőben nem onnét jött. A nappal hűvöset ígérő árnyék mostanra fenyegetően fekete lett. Mint ami egyenesen a sötétség anyagából készült. Szinte világított mellette a fal. Legalábbis derengett. Kozák örült, amikor végre elmaradt mellőle.

Már nem tudta volna megmondani, hogy mit gondolt. A kaput hiába nézegette. A süket éjszakában úgy izzadt a tenyere, hogy átmelegedett a víz a palackban. Pedig amikor megengedte, jó hideg volt. Azt nem gondolhatta, hogy az a valaki még mindig ott áll és vár. És hogy egy ekkora házba ne lenne a víz bevezetve, mondta most magában. De akkor mit gondolt tényleg.

A betonon megcsúszott cipője talpa, a karistolás élesen szaggatott bele az éjszaka monoton búgásába. Elhúzott egy autó az elkerülőn suhanva. Maga előtt tolta a reflektora fényét, s maga után húzta a motor zúgását. Azután halkan, mélyen dörmögni kezdett egy másik jármű. Még messze járhatott. De mintha bentről is hallott volna valamit.

Olyan közel lépett a kapuhoz, hogy majd beleütközött. Elfordult, rátapasztotta fülét. A feje mellé odafektette a fára a tenyerét. Hűvös volt, lakk- és festék-, még inkább olaj- és benzinszagú. Várt és hallgatózott, mintha érverés lüktetését akarná tapintani, távoli szív puha dobogását kifülelni.

Amikor a kutya nekiugrott bentről a kapunak, akkor hátratántorodott.

Már előtte megérezte, hogy ott van. Sejtesen szörcsögő lélegzet a túlsó oldalon. A vastag deszkák mögött. A kapcsos vasakon túl. Karcosan, zihálva, nem hörögve, ám sípolt valami a torkában, ahogy levegőt vett. Itt vagyok, mondta Kozák. Visszajöttem. Hoztam vizet. Csak persze az asszonyra számított.

A kutya olyan erővel vágódott neki a deszkáknak, hogy Kozák a testén érezte a lökést. De nem attól, hanem az ijedtségtől esett el. Akkor a kutya már ordított. A földön ült a kapubeálló bitumenjén, és pont az ellenkezője járt a fejében annak, ami addig. Hogy csak ne lehessen kinyitni azt a kaput sehogy.

Akkor már valahol a háta mögött is erős zaj robogott felé vakító fénygömbök nyomában feltolulva. És hirtelen a kapun túl is világosság lett. Valaki kiáltozni kezdett odabent, de nem tudta túlüvölteni a kutyát, sem elhallgattatni. Kozák felpattant. De az elrévedés nem ért véget. Különben nem lépett volna le az útra, és nem kezd el futni a semmiség felé.

A nyergesvontató a kicsi hídon túlról jött. Mert ezek szerint arra tovább is vezetett valahova a mellékút. Meg onnan idáig is. Szerelvényt nem húzott maga után. Talán ezért gondolta a sofőr, hogy annyira felgyorsíthat. A sötét semmiben száguldott, sokkal gyorsabban, mint amennyit a józan ész egy olyan keskeny és szűk útszakaszon biztonságosnak mondott volna. Még azt se mérhette fel, mit jelent az út szélén parkoló autó, mikor hirtelen a fényszórók előtt felvillant a gyalogos. Félrekapta a kormányt, de megfékezni a gépet akkor már lehetetlen volt. A nyergesvontató belerobbant a hatalmas megvasalt kapuba.

Amikor Kozák végül összeszedte magát és közelebb ment, ő maga lepődött meg a legjobban, hogy a kezében még mindig ott tartotta a vizespalackot. Jólesett megkapaszkodnia valamiben. A tüdeje sípolt és zihált minden lélegzetvételkor. Elfutott majdnem a kocsijáig,

a háta mögött hagyva a rémületes ütközést, és a nyomában támadt rettenetes hangokat, amelyekről nem tudta volna megmondani, tényleg hallotta-e, vagy csak az érzékei borzolódtak végleg össze. Mindenesetre megállt, hátrafordult, visszanézett. Álldogált. Tele vagyok rosszabbnál rosszabb ötletekkel, bassza meg, mondta ki hangosan, és ettől hirtelen magához tért.

A vontató gőzöket eregetve sziszegett és logikátlan fényeket villogtatott. A gép rotyogva zúgott. Csapódott a fülke fémajtaja, aztán a sziszegés is, a motorhang is erősödött. Kozák akkor gyorsított fel, amikor a kamion kitolatott, aztán villámgyorsan kifordult, elindult az elágazás felé, index nélkül rákanyarodott az elkerülőre, és felgyorsított. Hé!, kiáltotta ő ott hátul, Hé!, de már hiába.

Lüktetett a csönd, dobolt a vér a fülében, amikor odaért. Megkerülte a kapu romjait. Dőlt kifelé a fény az udvarról, nemcsak a hosszú járda mellett, de mintha a tetőn is lámpák égtek volna, és mégis annyira sötét volt. Aztán valami felvonyított és megmozdult a sötétségben egészen Kozák előtt. Ő meg abban a pillanatban meglendítette a kezében szorongatott vizesüveget, és odasózott.

A parkoló most sem volt teljesen üres. És a körhintán is ült valaki. Talán két ülés is foglalt lehetett a verklizene nosztalgikus prüntyögésében. A céllövöldés bodegáján a lámpasor villogott, ahány égőfajta volt, annyiféleképpen. Kozák kiszállt, és egy csippantással bezárta a kocsit. Odament a céllövöldéshez. Megkérdezte, hogy valami erős itala van-e. Volt neki.

Kemény éjszaka?, kérdezte hamiskásan a céllövöldés, mikor elébe tolta a poharat. Elég volt végignézni Kozák elmocskolódott ruháján. Mohón nyeldekelt, letette a poharat, hogy csak úgy koppant, és az inge ujjával megtörülte a száját. Úgy valahogy. Ez most egy ilyen nap, somolygott a céllövöldés, És nem is csak neked. A pult felett az állával valahova Kozák mögé bökött. Kozák megfordult. Nem látott semmit. Csak a sötét házakat a parkolón túl, a főút másik odalán, hátrébb valami fényt az ég alján, a nagy, nyurga nyárfák tetejénél lebegve.

A véreskezű háza, magyarázta a céllövöldés. Soha ilyenkor ekkora fényt nála nem láttam még. Biztos megint bekattant az az eszelős. Az tud csinálni neki show-műsort. A szerencsétlen balfasznak. Elhallgatott a verklizene, pedig a körhinta forgott és egyre forgott még. Mondjuk megérdemli, mondta a férfi, most már sokkal hangosabban. A csöndben felerősödött a forgás surrogása is. Inkább haza se megy

soha, csak úgy egyedül hagyja, ingatta a fejét, és halkabbra váltott. A láncok nyikorgása horzsolóan hangzott az éjszakában. Dehát nem lehet minden elől elmenekülni örökké, mondta aztán lassan már suttogva.

A körhinta még akkor sem állt le, amikor Kozák kifordult a parkolóból. A tér erős higanyfényei átcsúsztak a kocsi kasztniján, rá a szélvédőre, az oldalsó ablakokra. Fogatlan, tátott szájat, fénytelen, savós szemgödröt fehérítettek ki az ablak mögött egy hosszú pillanatra.

A megyeszékhely a körfogalom másik ágán sokkal közelebb esett, mint Kozák gondolta. A kocsiban az óra fél kettőt jelzett, amikor arra vette az irányt. Nem volt háromnegyed sem, mire elhaladt egy nagy, üres vásártér mellett, aztán áthajtott a síneken, elmellőzött építkezéseket, régi kis falusi házak közé ért, aztán meg egy nagy, lámpás elágazáshoz egy autókereskedés mellett. A villanyrendőr sárgán villogott. Négysávos utat keresztezett az út, és Kozák egyáltalán nem látta be a városi fények között, hogy közeledik-e valami a négysávoson, vagy nem. Végül átgurult rajta nyílegyenesen.

Onnan a második sarkon állt a piaccsarnok. Lapostetős, bádogborítású épület. Neonvilágítás közönyös fehére vetült ki a betonra meg a csenevész fákra a csarnok keskeny magaslati ablakain. Meg a szolgálati folyosó kitárt ajtaján.

Kozák egy árnyékos szegletbe parkolt. Az ilyesmiből abban az órában volt bőven választék. Bezárta a kocsit, és átkelt az úton a csarnok oldalába. A szolgálati folyosó ajtaján félrehajtotta maga előtt az átlátszó műanyaglapokat. Amik olyasfélék voltak, amiket rovarok ellen szerelnek fel, nem pedig hívatlan látogatók távoltartására. Az ajtót egy nagy téglával kitámasztották, hogy be ne csukódjék. Közvetlenül mögötte bent még világított egy nagyon erős, bogaraktól hemzsegő lámpa a mennyezeten, de utána a hosszú folyosó egészen bíbor vagy talán bordó homályba borult. Amíg aztán teljes feketeségbe nem veszett. Na és a feketeség mélyén nyílt egy újabb fehér négyzet ott hátul valahol.

Ahogy haladt afelé, egyre hangosabb lett a döngetés. A hosszú folyosó falánál székek álltak, mint valami orvosi váróban. A fénylő ajtókerethez közel ezeknek a székeknek a csavarjai meg az alátétjei csörögtek az öblös döndülésekre, és szinte még abban a derengésben is lehetett látni, ahogy a széklábak mocorogtak a matt padlócsempén.

Kozák fején egy pillanatra átfutott, hogy ugyan kik üldögélhetnek itt ezeken a székeken, és hogy ugyan mikor?

A helyiség keskeny közlekedőnek tűnt, vagy talán inkább előtérnek. Bár volt benne egy hevenyészetten megvetett összecsukható tábori ágy. A belső ablaktáblákon át egy sokkal nagyobb helyiségre látott. Onnan áradt kifelé a fény oda is, ahol állt, meg mögötte a folyosóra. És onnan jött a döngő hang időről időre. Ahogy a bárd lecsap a jókora cubákokra. Majd odébb húzza a deszkán egy kéz a koncot, s aztán a bárd lecsap megint.

Idős, szolid ruházatú férfiak ültek a kicsempézett falú helyiség falánál olyasmi székeken, mint amilyeneket a folyosón is látott Kozák, és cigarettáztak. Ott ővele szemben hármak lehettek. És egy negyedik valakire figyeltek, akit Kozák amonnan még nem látott. Mert annál a falnál nem nyílott belső ablak se. Az a valaki pedig a bárd sújtásainak szünetében beszélt ezeknek. A hang mély volt, aztán a magasba szökött. Azután bumm!, odacsapott a kéz. Az a hang ideges volt. Bumm! Zaklatottan beszélt, a hús taccsant, ahogy minden bizonnyal megfordíthatta, majd mondta tovább, méltatlankodva és idegesen. Bumm! És persze egyetlen szót sem mondott magyarul.

Pavel!, szólt egy pillanatnyi csendben az egyik idős ember, felemelte a mutatóujját, és sürgető mozdulatokkal integetett vele. A láthatatlan alak pedig akkor előrejött, és a sűrű cigarettafüstben odahajolva belebámult az idős ember telefonjába. Elnevette magát, felegyenesedett, és szembefordult az ajtókeret mögött leselkedő Kozákkal. A hentes fehér köpenyben, a köpeny elé kötött szutykos kötényben, a fején hajfogó turbánban állt előtte. A köpenye ujját majdnem egészen a könyöke hajlatáig feltűrte. Az alkarja tiszta mócsingos, zsigerek, belsőségek tapadtak meg rajta. Véres ujjai között ott a nagy húsvágó bárd, amellyel visszasomfordált a pulton a kaszabolódeszkához és az azon végigfektetett kádszerű medencéjéhez valamiféle állatnak, amit persze Kozák csak elgondolt, de egyáltalán nem látott.

Végigment a hosszú folyosón az ajtóig, a bárd döndüléseinek ritmusában. Szét kellett néznie a sötét térségen, hogy megtalálja az autóját. Amikor kinyitotta a hátsó ajtót, arcába csapott a bűz. Behajolt, megfogta az öregasszony kezét, és azt mondta, Tessék kiszállni. Megérkeztünk, itt vagyunk. Tessék csak jönni. Az öregasszony azt mondta, Hunter. Ne tessék aggódni, mondta lassan neki Kozák. Olyan hangon, amilyenen szerinte az idős zaklatott embereket szokták nyugtatgatni.

Az öregasszony még elmondta párszor ugyanazt, míg Kozák az oldalánál tartva támogatta át a téren, azután be az ajtón. Amikor a döndüléseket meghallotta az öregasszony, akkor azt mondta, Pável. Kozák végigment vele a hosszú folyosón, és leültette a hentesüzlet szolgálati ajtajához legközelebb eső székre. Amikor hátralépett, az öregasszony ránézett, és azt mondta, Hunter. Nem az angol szót ejtette ki, hanem u-val és e-vel mondta.

Kozák kisietett a kocsihoz. Amikor a kutyát beemelte a hátsó ülésre, az még lélegzett. De mivel a belsőségei egy része ott maradt eleve a kapunál a betonon, mostanra már réges-régen kimúlt. Meg is merevedett. Végül csak a nyakörvénél fogva tudta elvonszolni a csarnokig. Az öregasszony akkor már majdnem az ajtónál járt. Hunter, mondta, amikor meglátta őket. Hova tetszik menni, tessék csak visszajönni Pávelhez.

Odaültette az öregasszonyt, megint ugyanarra a székre. Mellette szorosan egymás mellé rakott három másikat. Aztán lendületet vett, és fellökte azokra a kutyát. Amilyen csendben csak tudta, kihasználva a bárd döndüléseinek zaját. Még akkor is csak legfeljebb suttogva szólt, ha muszáj volt. Az öregasszonyra is átragadt a suttogás, mert amit mondott, már attól sem lehetett érteni, hogy olyan halkan mondta. Kozák odatámasztotta a kutya fejét az öregasszony ölébe. Most látta csak igazán, hogy vércsík száradt az orra alá, és bedagadt a jobb arca. Ahol a vizespalack eltalálta.

Újra kisietett az autóhoz. Először az anyósülés alatt kereste a belső világítás fényénél, aztán a hátsó ülésnél, majd a kalaptartón. Végül a csomagtartóban lelte meg. Az öregasszony a székekre támaszkodva már megint majdnem az ajtónál járt, onnan kellett visszavezetnie Kozáknak hátra, hogy ismét csak leültesse, és odatámassza az ölébe a kutya fejét. Hunter szeme nyitva maradt, a szája tátva, fogai cikkcakkja között kilógott a megdagadt nyelve hegye. Lerakta az öregasszony mellé, a földre a palack vizet.

Poftyim, mondta, mikor nagy nehezen eszébe jutott. Ha meg tetszik szomjazni, itt lesz, mondta neki odaguggolva hozzá, hogy a fejükkel egy szintben legyenek. Pofytim! Pável jönni fog majd. Pavel, mondta az öregasszony. Igen, felelte Kozák, Da. Bun. Ezzel ki is merült a szókincse. Hunter, mondta az öregasszony. Legalábbis ezt az egy szót értette ki Kozák a beszédéből. Biztatóan rámosolyogott. Kurva, mondta az öregasszony, mikor Kozákra nézett. Kozák felállt,

kinyújtózkodott. Szétnézett a folyosón. Lenézett az öregasszonyra. Csókolom, köszönt el tőle.

Éppen csak kilépett az ajtón, odakint félreállt, és a csarnok falának vetve a hátát megtámaszkodott. Lehunyta a szemét, nagyokat lélegzett. Kinyitotta a szemét, elnézte az autóját. Összeráncolta a homlokát. Jól meghúzta az oldalát a hídnak azon a semmi kis szegőkövén. Végül rágyújtott, és elszívott egy cigarettát. Mire a végére ért, felfogta, hogy a hang, amit a bentről ide már csak tompa lüktetésként kihallatszó döndülések között is hall, lábak csoszogása. Odafordult az ajtóhoz, széthajtotta a műanyag lemezeket, és benézett. Tessék szépen visszamenni és leülni, mondta. Mit fog szólni Pavel, ha el tetszik csavarogni? Az öregasszony elkeseredett szemmel nézett rá, de lassan, nagyon lassan megfordult, végig a székekre támaszkodva, és elindult vissza a sötétségbe.

Belépett a folyosóra. A lábával eltasztította a követ, amivel az ajtót kiékelték. Akkor vette észre, hogy a falon egy zsinegen ott lóg a kulcs. Megragadta, és egy nagy rántással letépte. La revedere, jutott eszébe. Kiment, behúzta maga után az ajtót, beledugta a kulcsot és ráfordította. Megnyomta a kilincset, és semmi sem történt. Kivette a kulcsot a zárból, és szétnézett. Nem látott semmi alkalmas helyet. Megint beledugta a zárba, és visszament a kocsijához. Már hajnal hasadt fölötte az égen. Három óra is elmúlt.

A tükörben véletlenül látta meg magát. Nekiállt, hogy a kezével letisztogassa az ingét meg a nadrágját. Nem boldogult el mindennel úgy szárazon. Aztán behajolt, és az ülést is leveregette. Minthogyha porolná. Mert az bármin is segítene. Végül beült. Büdös volt. Nem akart hátranézni. Hogy mi van ott. Míg ezen tépelődött, egy asszony a biciklijén odatekert valahonnét a piaccsarnok oldalához. Kozák a visszapillantóban látta meg. Aztán arra fordult oda, hogy vödörrel meg seprűvel meg lapáttal felszerelkezve kitárta a csarnok ajtaját, és eltűnt mögötte. Akkor kicsit még kivárt, azután kiszállt a kocsiból. Visszasietett a szolgálati bejárathoz, kivette a kulcsot zárból. Elkerült hátra a csarnok nyitott ajtajához. Benézett. Az óriási süket térben az asszony valahol messze matatott. Kozák oda se nézett, hogy mit. Csak az ürességben öblösen kongó visszhangokat hallotta.

Átsietett a derengő standok között. Oda, ahol a cégéren a rajz a húsboltot hirdette. Măcelărie de Pavel. Még le volt eresztve a lemez-

redőny előtte. De csak a pult pereméig. Ami olyan volt, mint egy ablaknak a párkánya, csak bádogból. Kozák odarakta a kulcsot, és sarkon fordult. A takarítónő hosszan bámult utána. Hiszen még zárva volt minden. Lopni se lehetett mit.

Bíborból lassan narancsvöröbe fordult az ég. Végképp szétrepedt, és leszakadt az éjszaka utolsó foszlánya is. Kozák egy országúti benzinkút mellett leparkolt, hátra, amerre nem érdemes kamerákat szereltetni, és jegeskávét ivott papírdobozból a sofőrülésben kifordulva. Nem sokkal azelőtt, hogy a nap karimája megjelent, felállt. Belenézett a napfelkeltébe.

Amikor kiállt oda, legelőször is kilökte a gumiszőnyegeket hátulról, aztán leöntötte róluk a vért. Kicipzározta a hátsó ülés huzatját körben, majd lefejtette az ülésről az egészet. Amikor a támlákkal meg a fejtámaszokkal is végzett, a huzattal letörülgette a két gumiszőnyeget. Azután előszedte a telezsúfolt csomagtartóból a vödröt meg a kefét, letette az autó mellé a földre. Megkereste a mosószert, egy kupaknyit löttyintett a vödör aljára. Ennek jó illata volt. Bement a kút üzlethelyiségébe, kifizette a mosdóhasználat árát, aztán a vödröt megtöltötte a csapnál, és visszament vele a kocsihoz. A szeres vízzel lemosta a gumilapokat, aztán alattuk a filcet a kocsi padlóján a kefével. Az üléshuzatot az egésznek a végén összegyűrte és betuszkolta a szemetesbe. Mire megitta a kávét, a két gumi meg is száradt. A filc meg majd útközben meg fog.

A parkoló egyik átellenbeni állásában nagy kalapos, bajuszos barna ember figyelte ugyanúgy a napfelkeltét, mint Kozák. Zsebre dugott kézzel, mozdulatlanul. Majdnem úgy, mintha vigyázzban állna. Csak akkor vették észre egymást, mikor, szinte egyszerre, levették a szemüket az ég aljáról és elfordultak. Odabiccentettek egymásnak, aztán autóba ültek.

Kozák levette az ellenzőről az odacsíptetett napszemüveget és feltette. A következő városban keresnie kell egy autósboltot. Amelyik elmaradt mögötte, abba már nem megy többet vissza. De ha menet közben az út mellett talál egy rendes panziót, akkor abban átalussza a napot.